

ANNABEL FRENCH

*De
boekenboot
in Venetië*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Katie Ginger
Oorspronkelijke titel: *The Floating Venice Bookshop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group
Omslagontwerp: HarperCollins *Publishers* Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Lindsey Spinks / Meiklejohn
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2116 4
ISBN 978 94 027 7746 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

1

De lucht in Venetië was koud en gierde langs de gotische gebouwen, die niet hadden misstaan in een filmdecor. De typische Venetiaanse architectuur, een mengeling van Byzantijnse en renaissancestijlen met islamitische invloeden, was overal te herkennen in de drukke straatjes, de huizen en de winkeltjes om haar heen. En overal hing de geur van water, afkomstig uit de diepe, zilte zee van de lagune en de kronkelende kanalen die als slangen door de stad slingerden. De snijdende kou beet in Beths wangen toen ze door de lege straten naar haar werk liep, diep in gedachten over niet alleen haar dag, maar over haar hele leven. Ze klemde haar nieuwste boek stevig onder haar arm en stak haar handen diep in haar jaszakken.

Sommige mensen hááttten het nieuwe jaar. Met het grauwe januariweer en de aanhoudende kou leek het einde van de winter nog lang niet in zicht. Zo ervoer ze het in Engeland in ieder geval vaak. Toch had Beth altijd van het begin van het nieuwe jaar gehouden. Het was een tijd om orde op zaken te stellen. Doelen te formuleren. Om na te denken en te besluiten hoe ze zichzelf en haar leven kon verbeteren. Wat wilde ze bereiken in het komende jaar? Hoe zou ze dat voor elkaar krijgen? SMART-doelen. Dat oude bedrijfsacroniem: Specifiek, Meetbaar, Acceptabel, Realistisch en Tijdgebonden. Ze zou haar persoonlijke record

op de duizend meter roeien verbeteren, misschien zelfs haar leesdoel opschroeven. Die aanpak had haar ver gebracht, precies naar waar ze altijd had willen zijn. Hier. In Venetië. Waar ze het leven kon leven dat zij voor ogen had.

Venetië had grijze, regenachtige dagen gekend, maar vandaag was de hemel felblauw en waren de wolken licht en luchtig. Niets kon de schoonheid van Venetië overtreffen. Niet in Beths ogen, althans. Ze liep de Gallerie dell'Accademia binnen en haalde diep adem. De lucht was hier anders, zachter op de een of andere manier. De stilte van de galerij sloot zich als een warme deken om haar heen, zodra ze de steeds drukker wordende Venetiaanse straten had verlaten en door de zware houten deur was gestapt.

Zelfs na bijna een jaar op haar tijdelijke post kon ze nog steeds nauwelijks geloven dat ze daadwerkelijk in Venetië woonde en werkte. Dat ze elke dag door de straten van de stad mocht dwalen en hier verbleef als een echte local. Ze genoot van de geur van het zoute water, soms zelfs met een vleugje zeewier, en natuurlijk waren er de heerlijke geuren van het eten en drinken waar Italië beroemd om was. Maar voor Beth ging er niets boven de geur van eeuwenoude olieverf in combinatie met de lichte stoffigheid die in elk museum of elke galerie leek te hangen. Het was de geur van geschiedenis, en voor liefhebbers van kunstgeschiedenis was Venetië een droom.

Na jaren van planning en vastberadenheid had ze het ver geschopt: een bachelor, een master en vervolgens een doctoraat, dat haar een baan had opgeleverd bij de National Gallery in Londen, en uiteindelijk haar detachering hier. Haar termijn liep binnenkort af, maar Signor Sanna, de directeur van de galerie, was ervan overtuigd dat die verlengd zou worden. Er was geen enkele reden waarom dat niet zou gebeuren en Beth was daar meer dan een beetje opgelucht over geweest. Ze wilde nog niet

terug naar Engeland. Het was niet dat ze haar thuisstad haatte. Helemaal niet. Maar het had daar altijd als een tussenstation gevoeld, een plek waar je even was op weg naar ergens anders. Engeland had een rijke geschiedenis, maar geen enkel land had haar ooit zo in vervoering gebracht als Italië, en dan vooral het eiland Venetië, met zijn unieke en fascinerende verleden. Daarom had ze zich hier op zoveel tijdelijke klussen als mogelijk ingeschreven, en hoewel ze het zo druk had gehad dat ze nauwelijks alle schoonheid van de stad had kunnen verkennen, voelde deze plek nu al meer als thuis dan haar inmiddels verhuurde tweekamerhuisje in een rustige Londense buitenwijk.

‘*Buongiorno, Antonia,*’ zei Beth met een zwaai tegen een van de publieksmedewerkers die bezig was de galerie klaar te maken voor opening.

Beth sprak inmiddels vrijwel vloeiend Italiaans. Bij aankomst was haar meteen opgevallen hoe snel Italianen spraken, en dat tempo had ze in het begin behoorlijk lastig gevonden. Maar de combinatie van kunstgeschiedenis en Italiaans tijdens haar studie was achteraf gezien een geniale zet geweest, en haar taalvaardigheid was zo inmiddels zo ontwikkeld dat ze nu sprak als een local.

‘*Buongiorno, Beth,*’ antwoordde de oudere vrouw met een zangerige stem, waarna ze haar Engels oefende: ‘*What are you reading today?*’

‘Weer een boek over de De’ Medici.’

‘Ik ben verbaasd dat je ze nog niet allemaal gelezen hebt! O, Signor Sanna wil je trouwens zo snel mogelijk spreken. Hij zei dat ik je moest vragen naar zijn kantoor te komen.’

‘O! Oké, natuurlijk.’

Beth fronste een beetje. Ze hadden elkaar gisteren nog uitgebreid gesproken en hij wist precies waar ze op dat moment aan werkte. Wat kon hij nu al van haar willen? Misschien ging het

over het verplaatsen van een van de belangrijkste schilderijen. Ze had al opgemerkt dat een paar lijsten aan reparatie toe waren en dat sommige van de belachelijk kostbare doeken dringend restauratiewerk nodig hadden. Misschien had hij het nu eindelijk zelf gecontroleerd en was hij het met haar eens dat ze die stukken beter konden vervangen door iets uit het depot en de restauratoren moesten inschakelen.

Haar lage hakken klonken hol op de stenen vloer terwijl ze de trap naar de eerste verdieping op liep. Onderweg genoot ze van de schitterende kunstwerken uit de dertiende tot de zeventiende eeuw die de muren sierden: de diepe rode en blauwe kleuren van Titiaan, de lichtere kleuren van Tiepolo. Het talent en de toewijding die uit elk schilderij spraken, bezorgden haar nog steeds kippenvel, zelfs met haar jas nog aan. Ze trok die steviger om zich heen, Daaronder droeg ze haar gebruikelijke werkkleding: een effen zwarte of grijze broek met een nette trui. Oude gebouwen als dit stonden erom bekend dat ze tochten en de Gallerie dell'Accademia stamde uit 1343; genoeg hoeken en gaten waar de winterwind zijn weg naar binnen vond. Maar in de bloedhete zomermaanden, wanneer Venetië op zijn mooist en volst was, was dat juist een zegen, want dan bleef het hier heerlijk koel.

Beth klopte aan en opende de deur van Signor Sanna's kantoor, waar de warmte van zijn kleine elektrische kacheltje haar meteen in het gezicht sloeg. Eindelijk voelde ze zich warm genoeg om haar jas uit te trekken, die ze over de rugleuning van een stoel hing.

'*Signor,*' zei ze met een glimlach. 'Is er iets aan de hand?'

Zijn wilde grijze haardos was vandaag nog woester dan anders, alsof hij niet eens de moeite had genomen er een borstel doorheen te halen, en de manier waarop zijn ogen van haar gezicht naar zijn papieren schoten en weer terug, vertelde haar genoeg: er wás iets aan de hand. Hij sprak in het Engels, zijn

zwane peper-en-zoutkleurige wenkbrauwen trokken samen in een grimas en de lijnen in zijn gezicht werden dieper. Hij vond het altijd leuk om haar moedertaal te oefenen en op zijn beurt hielp hij haar met haar Italiaanse uitspraak, de nuances en intonaties die ervoor zorgden dat ze klonk alsof ze er helemaal thuis hoorde.

De temperatuur in de kamer leek te dalen ondanks het kachelletje, en de afhangende mondhoeken van Signor Sanna beloofden weinig goeds. Dit zou geen prettig gesprek worden. Ze vroeg zich opnieuw af wat er aan de hand kon zijn. Zo had ze hem nog nooit gezien. Hij was altijd opgewekt. Soms wat gespannen, maar dat gold voor veel conservatoren en academici. Het hoorde bij de tomeloze focus die nodig was om een onderwerp tot in de kleinste details te bestuderen. Daarom hingen de muren van zijn kantoor ook vol met planken tjokvol academische naslagwerken en dikke referentieboeken, terwijl elke tafel en kast bedolven lag onder spiraalgebonden artikelen. Ze weerstond de drang om haar vingers langs de stevige leren banden op de dichtstbijzijnde boekenplank te laten glijden, er eentje open te slaan om aan de pagina's te ruiken of het gewoon even vast te houden voor wat troost.

‘Alsjeblieft, ga zitten,’ zei hij vriendelijk. ‘Het is beter als je zit.’

Ze deed wat hij zei en liet haar boek op de grond zakken, naast de poot van haar stoel. Haar maag trok zich samen in een knoop, alsof haar ribben zich een weg naar buiten probeerden te banen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze gespannen. Opeens wist ze niet meer wat ze met haar handen moest doen, haar vingers voelden veel te lang terwijl ze ze ineenvouwde. Ze streek haar lange, eenvoudige bruine haar uit haar gezicht. Ze had een elastiekje om haar pols, maar had het los gelaten tijdens haar wandeling naar het werk om haar oren warm te houden.

Nu had ze het echter niet meer koud en wenste ze alleen maar dat de pluk haar zou ophouden haar wang te kietelen. ‘Gaat het wel met u?’

‘Met mij? Ja, ja, ik ben in orde. Het is alleen... O, Beth, het spijt me zo.’ Hij wreef met zijn hand over zijn voorhoofd, zette zijn duim en wijsvinger op zijn slapen en kneep zachtjes. ‘De financiering voor jouw functie... die wordt... die wordt toch niet verlengd.’

Ze verstijfde, een ijzige golf van paniek spoelde over haar heen. Ze voelde hem langzaam van haar kruin naar beneden zakken en tegelijkertijd trok alle kleur uit haar gezicht weg. Haar hart bonkte in haar oren als een trom.

‘Wa-Wat?’ stamelde Beth. ‘Sorry, ik begrijp het niet.’ Ze klemde haar ineengevouwen handen nog steviger samen. ‘U zei dat u zeker wist... dat er geen reden was om te denken -’

‘Ik weet het.’ Hij schudde zijn hoofd, alsof hij wenste dat hij zulke beloften nooit had gedaan. ‘Ik kreeg gisteravond laat een e-mail.’ Zijn vingers gleden eindelijk van zijn voorhoofd en hij keek haar recht aan. Het verdriet in zijn blik raakte haar diep. Ze begon bijna te huilen maar beet op de binnenkant van haar wang om de tranen tegen te houden. Ze was op haar werk. Was een professional. Ze zou niet huilen in een werkomgeving.

‘De stichting die jouw functie financiert heeft laten weten dat ze de subsidie voor komend jaar helaas moeten intrekken. Ze hebben onverwachte kosten gehad en kunnen het zich niet meer veroorloven.’

‘Maar waarom? Wat voor kosten dan?’

‘Dat hebben ze niet gespecificeerd, maar je kent deze sector. Het kan van alles zijn. Misschien moet er een belangrijk werk gerestaureerd worden. Of is er schade aan een gebouw. Financiering is al moeilijk genoeg in de beste tijden.’

‘Maar dat kunnen ze niet doen! Dat betekent...’

‘Ik weet dat het een schok is,’ zei hij zacht. ‘Voor mij was het dat ook.’

‘Maar zonder die financiering is mijn baan...’ Ze kon de zin niet afmaken.

‘Ik wou dat ik meer kon doen,’ zei hij, nauwelijks hoorbaar. ‘Het spijt me echt heel erg.’

‘Maar... Maar...’ Ze probeerde haar gedachten te ordenen, die als dolle schimmen door haar hoofd raasden. Ze haalde diep adem, in een poging haar geest te kalmeren. Ze moest logisch nadenken. ‘Kan de galerie dan niets doen? Kunt u hen overtuigen dat mijn functie noodzakelijk is? Ik was bezig met die fantastische tentoonstelling over Giorgione.’

Giorgione was een Venetiaanse schilder die binnen academische kringen bekend was, maar bij het grote publiek nauwelijks naam had. Beth had gehoopt hem en zijn werk in de schijnwerpers te zetten tijdens het hoogseizoen in de zomer.

‘Geloof me, ik heb het al geprobeerd. Ik heb meteen op de e-mail geantwoord, maar vanmorgen kreeg ik bericht terug: nee. Ze kunnen niets doen en wij hebben het geld simpelweg niet om je salaris te betalen. We hebben nauwelijks genoeg om het noodzakelijke personeel te bekostigen, laat staan om het gebouw draaiende te houden of het restauratiewerk uit te voeren dat nodig is. Je weet het: de schilderijen gaan voor. Ik wou dat ik iets voor je kon doen.’

Noodzakelijk personeel. Dat was precies het probleem met een carrière in de kunstsector. Het werd zelden als belangrijk genoeg gezien en mensen die erin werkten golden nooit als ‘essentieel’, terwijl musea en galeries juist zoveel leerden over de wereld en haar geschiedenis, en waardevolle stukken beschermden voor toekomstige generaties.

Beths tanden klapperden bijna van de kou die door haar botten trok. Haar zenuwen stonden op springen, alsof iemand

haar had opgetild en ondersteboven geschud. Ze voelde zich compleet uit evenwicht, haar brein had moeite te bevatten wat Signor Sanna zojuist had gezegd. Het was alsof ze net uit een achtbaan was gestapt en haar benen, armen, hersenen en romp niet meer met elkaar verbonden waren. Ze probeerde logisch na te denken, een plan te maken, maar haar synapsen werkten te traag. Na een paar seconden begon haar hoofd stukjes informatie uit de chaos te vissen en langzaam dreven de harde feiten naar de oppervlakte. Net genoeg om zich op één gedachte te kunnen richten.

‘Dus ik heb geen baan meer?’ Ze had gedacht dat deze detachering zou leiden tot iets vast: een permanente positie hier of bij een andere Venetiaanse galerie. Nu had ze niet alleen geen baan meer, maar waren ook haar toekomstplannen in rook opgegaan.

Signor Sanna slaakte een diepe zucht. ‘Ik ben bang van niet.’

‘Wat gebeurt er nu dan?’

Haar appartement werd als onderdeel van de detachering betaald, maar dat zou nu ook vervallen. Ze zou moeten verhuizen. Hoewel een nieuwe baan dat sowieso met zich mee zou hebben gebracht, had ze nu nog maar een paar weken in plaats van maanden. De paniek borrelde op. Haar opties leken beperkt: of ze vond op korte termijn een andere plek om te wonen, of ze keerde terug naar Engeland. Maar wanneer? Hoeveel tijd had ze nog?

Alsof hij haar gedachten las, zei Signor Sanna: ‘Ik heb gezegd dat ze niet van je kunnen verwachten dat je meteen vertrekt. Ze zijn akkoord gegaan met vier weken om je zaken te regelen.’

‘Vier weken?’ Het kwam eruit als een hoge piep. En wat bedoelden ze eigenlijk met ‘je zaken regelen’?

Voor hen betekende dat: haar spullen inpakken en een vlucht naar huis boeken. Maar voor haar betekende het het einde van haar droom. Het einde van het leven dat ze hier aan het opbou-

wen was. Het was geen perfect leven, verre van. Ze gaf nog steeds de voorkeur aan boeken boven mensen en had zich nooit echt laten verleiden door een van de vele knappe Italiaanse mannen om haar heen. Ze had de stad en de prachtige eilanden eromheen nog lang niet volledig verkend. Maar ze had vrienden. Ze had pas net de moed verzameld om zich aan te sluiten bij de lokale roeiclub en daar wilde ze niet zomaar afscheid van nemen. Er was hier nog zoveel dat ze wilde zien en doen. Ze wenste dat ze zichzelf en haar leven meer prioriteit had gegeven, in plaats van altijd haar carrière voorop te stellen.

Signor Sanna stak zijn hand uit.

Als een robot verplaatste Beth de hare van haar schoot en legde die in de zijne.

‘Het spijt me zo, Beth. Ik wou dat ik iets meer voor je kon doen.’ Hij klopte vaderlijk op haar hand.

Ze bracht een zielige glimlach op, terwijl zijn gezicht vervaagde door de tranen die in haar ogen sprongen. Ze staaarde naar het plafond en dwong ze terug. Haar kaak verkrampde van de inspanning.

‘Maar je komt toch wel naar het gemaskerd bal?’ vroeg hij. ‘Desnoods kom je ervoor terug. Je vond het vorig jaar zo leuk. Het lijkt me niet meer dan terecht gezien alles wat je dit jaar hebt gedaan.’

Het grote evenement dat in de *galleria* werd gehouden maakte deel uit van Carnevale en ze had ervan genoten om in een galajurk champagne te nippen. Ze had zich toen echt gevoeld alsof ze het voor elkaar had. Een soiree in een beroemde Venetiaanse galerie, in de mooiste en meest historische stad ter wereld. En nu was haar carrière stilgevallen en haar tijd hier voorbij.

‘Uhm... ja, waarschijnlijk wel. Ik...’ Haar woorden stierven weg. Ze kreeg geen zin meer gevormd, kon nog niet zo ver vooruitdenken.

‘Waarom neem je de rest van de dag niet vrij?’ stelde hij voor. ‘Dit is veel om te verwerken. Ik kan je vandaag onmogelijk laten werken.’

Een deel van haar wilde juist werken, blijven, staren naar de schilderijen en zich nog zo lang mogelijk omringen met de kunst waar ze zo van hield. Het enige aspect van haar werk dat ze echt vervelend vond, waren de rondleidingen. Ze stond veel liever achter de schermen. Nu kon ze zich al helemaal niet voorstellen om voor een groep te gaan staan en vol bewondering te vertellen over het vakmanschap achter elk schilderij, in het besef dat ze straks terug naar Engeland moest. Als iemand haar een vraag zou stellen, zou ze waarschijnlijk in huilen uitbarsten.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, zei Signor Sanna: ‘Ik doe je rondleiding vanmiddag wel. Geen probleem.’

‘Weet u het zeker?’ Haar stem trilde terwijl ze haar emoties probeerde te onderdrukken.

Signor Sanna knikte. ‘Ga een sterke koffie halen bij Giambattista. Dat zal je goeddoen. Het spijt me echt, Beth. Ik wou dat ik meer kon doen.’

‘Ik weet dat dat niet kan. En het is ook niet uw schuld. U hebt me altijd zo goed behandeld, signor. U hebt me zoveel geleerd en ik ben u daar ontzettend dankbaar voor. Ik waardeer het echt dat u me nog vier weken hebt weten te geven.’

‘Als ik ze van gedachten kon laten veranderen, deed ik het meteen. We zullen je allemaal enorm missen. Ga nu maar. Dit is een grote klap. Neem even wat tijd. Zoveel als je nodig hebt. Ik help je waar ik kan.’

Zijn greep verslakte en ze trok haar hand terug terwijl ze opstond. Ze pakte haar jas en probeerde hem niet aan te kijken. Toen ze zich in beweging zette, voelden haar benen alsof ze van pudding waren, en ze was even bang dat ze echt zou vallen. Bij

de deur hield ze zich stevig vast aan de klink, schonk hem een zwakke glimlach en toen sloot ze die zacht achter zich.

Haar hart bonsde. Het bloed dreunde in haar oren terwijl ze probeerde te bevatten wat er zojuist was gebeurd. Misselijkheid kroop vanuit haar maag omhoog naar haar keel. Na een paar wankele passen leunde ze tegen de muur, terwijl de tranen losbraken. Ze veegde ze snel weg. Beth hield er niet van als iemand haar zag huilen. Ze deed dat alleen bij mensen die ze echt goed kende en die haar op hun beurt ook door en door kenden. Ze concentreerde zich op haar ademhaling, ademde diep en schokkerig in, hield haar adem een tel vast en kneep haar ogen dicht terwijl ze de lucht langzaam weer liet ontsnappen. Na nog een paar ademhalingen waren de tranen opgedroogd en kon ze zich weer bewegen.

De galerie was inmiddels open voor publiek en werd steeds drukker. Medewerkers praatten met toeristen die nieuwsgierig waren naar de schatten binnen. Schatten waar zij niet langer de bewaarder van zou zijn. Ze werd weggestuurd, alsof ze een stout schoolmeisje was. Diep vanbinnen wist ze dat het niets te maken had met haar of haar capaciteiten, dat het puur om geld ging en om beslissingen van anderen, maar dat maakte de pijn niet minder. In zekere zin maakte het gevoel van machteloosheid het zelfs erger. Ze kon niets doen om deze beslissing te beïnvloeden. Die was genomen en bevestigd. Onherroepelijk.

Met onhandige bewegingen trok ze haar jas aan. Ze voelde of haar portemonnee en sleutels in haar zak zaten en ging weer naar beneden. Toen realiseerde ze zich dat haar boek nog in Signor Sanna's kantoor lag, waar ze het naast haar stoel had neergelegd.

'Ah,' zei Antonia, 'daar ben je. Ik was... Beth! Is alles –'

'Sorry, ik moet naar huis.' Ze liep gehaast langs haar heen, met haar hoofd omlaag terwijl haar neus prikte. Haar lange haar

kietelde nog steeds irritant tegen haar wang, maar het verborg tenminste een deel van haar gezicht en de tranen die opnieuw dreigden te komen. ‘Signor Sanna neemt mijn rondleiding over. Ik zie je morgen.’

De zware, donkere houten deuren stonden open. De koude lucht sloeg haar tegemoet toen ze naar buiten stapte. Deze keer keek ze niet naar de gebouwen langs de vertrouwde route en genoot ze niet van de omgeving. Ze slalomde door de menigte en bleef doorlopen tot ze al meerdere straten verder was. De vertrouwde geur van zout water vulde haar neus en terwijl ze naar de ongelijke, geplaveide straatstenen staaarde, brandde haar hart van pijn.

Het was voorbij.

Deze baan.

Deze stad.

Dit leven.

Het was allemaal voorbij.

2

Beth dacht er even over om naar huis te gaan, maar haar hoofd zat te vol om helder te denken. Daarom volgde ze Signor Sanna's advies maar op en liep ze richting Giambattista, het café waar ze aan het einde van de ochtend vaak hun koffie haalden en na het werk hun dag bespraken. Haar hoofd voelde alsof het doorgebrand was. Hoewel haar hart niet langer in haar oren bonkte, was dat gevoel vervangen door een soort gezoem, alsof er een bij in haar hoofd zat. Terwijl ze het café aan het kanaal naderde, nog steeds met trillende benen, merkte ze ineens van alles op wat haar eerder ontgaan was. Ze was te druk geweest met het dagelijkse leven, met haasten naar en van haar werk om het ooit écht te zien. De groene luifel die over de hele lengte van het gebouw liep, had precies dezelfde kleur als de algen net boven de waterlijn op de huizen aan de overkant. De luiken op de bovenverdieping konden wel een lik verf gebruiken en de lichtgrijs-crèmekleurige Istrische steen was op sommige plekken donker uitgeslagen door vocht of waterschade. Maar toch straalde het café, zelfs op deze winterse dag, iets vrolijks uit. De kunstbloemen op de tafeltjes gaven een warm welkom en nog meer kleur. Ze zouden worden vervangen door echte bloemen zodra het toeristenseizoen begon, maar tegen die tijd zou zij hier niet meer zijn.